

Arrest

nr. 92 093 van 26 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bhutaanse nationaliteit te zijn, op 3 september 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoede-bestrijding van 21 augustus 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op de verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VAN NOORBEECK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen op 30 maart 2003 het Rijk binnenkwam diende op 1 april 2003 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 16 april 2003 in antwoord op verzoekers asielaanvraag de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) nam op 20 februari 2004 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

1.4. Op 23 mei 2008 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in, aangezien hij evenwel geen gevolg gaf aan een oproeping werd hij geacht afstand te doen van deze aanvraag.

1.5. Via een op 15 september 2009 gedateerd schrijven diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 21 juni 2010 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd onontvankelijk werd verklaard.

1.7. Op 21 augustus 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op de verwijdering. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie [V. S. L.] (Attaché)

[...] wordt aan [...]

de persoon die verklaart zich [G. N.] te noemen, [...], en welke verklaart van Bhutanese nationaliteit te zijn,

[...]

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

[...]

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

[...]

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

[...]

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 25.02.2004

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden : Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Tijdens zijn arrestatie op 20.08.2012 door politie Leuven is betrokkene niet in het bezit van een geldig reisdocument.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfsituatie, zodat een gedwongen terugkeer noodzakelijk is.

Betrokkene heeft een asielaanvraag op 01.04.2003 ingediend. Deze aanvraag werd op 20.02.2004 definitief verworpen door een beslissing van de CGVS, betekend aan betrokkene op 25.02.2004.

Betrokkene vroeg een tweede keer asiel aan op 23.05.2008. Hij werd opgeroepen om zich aan te bieden op 12.06.2008. Hij gaf hieraan binnen de 15 dagen geen gevolg, bijgevolg werd hij geacht afstand gedaan te hebben van zijn asielaanvraag op 02.07.2008.

Betrokkene heeft een aanvraag tot machtiging van verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend op 02.10.2009. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 21.06.2010 en betekend op 03.10.2011.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ; Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten tijdens zijn arrestatie op 20.08.2012 door politie Leuven, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Hoewel hij voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf.

[...]

In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

[...]

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 25.02.2004."

Dit is de bestreden beslissing.

1.8. Bij arrest nr. 86 323 van 27 augustus 2012 verwierp de Raad het door verzoeker tegen de in casu bestreden beslissing ingestelde vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

In de mate dat het beroep gericht is tegen de in de bestreden beslissing geïncorporeerde beslissing tot vasthouding dient de Raad te duiden dat, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet tegen een maatregel van vrijheidsberoving die werd genomen met toepassing van artikel 7 van dezelfde wet een beroep kan worden ingesteld bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats of de plaats van aantreffen van de vreemdeling. Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vrijheidsberoving in overeenstemming is met de wet.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 8 en 12 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van *“het rechtsbeginsel van de fair play dat inhoudt dat iedere administratie de betrokkene de kans moet geven om zijn bemerkingen te geven met betrekking tot een toekomstige maatregel die de betrokkene schade kan toebrengen”* en van het redelijkheidsbeginsel. Hij betoogt tevens dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Hij verschaft volgende toelichting:

“Eerste onderdeel

Artikel 8 EVRM erkent in hoofde van ééniieder het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven.

De beslissing houdt echter geen rekening met het familieleven en het aanstaande huwelijk van verzoeker en artikelen 8 en 12 E.V.R.M.

Verzoeker heeft zijn thuisland dienen te verlaten omdat hij valselijk door de familie van zijn toenmalige vriendin wordt beschuldigd van sodomie en verkrachting.

In België heeft hij mevrouw [K. W.] leren kennen. Zij zijn van plan te huwen (stuk 3).

Zij wonen reeds geruime tijd samen te 3000 Leuven, [...] (stukken 8 en 9).

Zij zijn van plan om in de nabije toekomst in het huwelijk te treden.

Zoals blijkt uit de verschillende getuigenissen, waaronder deze van mevrouw (stuk 3) en verschillende van hun vrienden (stukken 4 tot 6), vormen zij samen een hecht gezin.

Een gedwongen uitwijzing zou een fundamentele inbreuk zijn haar privé- en familieleven dat beschermd wordt door artikel 8 E.V.R.M.

Daarenboven erkent artikel 12 E.V.R.M. het recht te huwen.

De Raad van State heeft er in het verleden aan herinnerd dat :

“overwegende dat luidens artikel 8, eerste lid van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden ‘eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven en zijn briefwisseling’, dat luidens het tweede lid ‘geen inmenging van openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voorzover bij de wet voorzien en in een democratische samenleving, nodig is in het belang van ’s lands veiligheid of economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten van anderen’, dat hieruit volgt dat de overheid, die de uitzetting of de uitwijzing overweegt van een vreemdeling waarvan vaststaat dat hij met zijn gezin in België verblijft, dient na te gaan of de noodzaak om in de democratische samenleving de openbare orde, de openbare veiligheid, enz. te beschermen door een maatregel van verwijdering uit het land, opweegt tegen het door artikel 8 E.V.R.M. gewaarborgde recht op een ongestoord gezinsleven. M.a.w. de overheid dient af te wegen of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin van de betrokken vreemdeling” (Raad van State, nr 27.538 en 27.539 van 12 februari 1987).

Nergens in de bestreden beslissing werd onderzocht of de noodzaak om in de democratische samenleving de openbare orde, de openbare veiligheid, enz. te beschermen opweegt tegen het door artikel 8 E.V.R.M. gewaarborgde recht op een ongestoord gezinsleven.

Evenmin werd afgewogen of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de weigering en de door die weigering veroorzaakte ontwrichting van het gezin van verzoeker.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken om verzoeker vast te houden en binnenkort te verwijderen van het grondgebied schendt bijgevolg manifest het recht van verzoeker om te huwen. De opsluiting en terugwijzing van verzoeker is dan ook volstrekt illegaal.

Tweede onderdeel

Artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurs-handelingen bepalen dat elke administratieve beslissing gemotiveerd moet worden met de juridische en feitelijke overwegingen die aan de basis ervan liggen. Deze motivering moet afdoende zijn.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

De motiveringsplicht strekt er dus toe dat de administratieve beslissing duidelijk bepaalt welke concrete overwegingen aan de basis van de beslissing liggen. De motivering moet toestaan aan de betrokkenen om kennis te nemen van de overwegingen zodat zij de draagwijdte hiervan kunnen begrijpen. De motivering kan geen standaardformulering zijn.

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

Het is juist in zaken als deze dat de motivering van groot belang is want er is enkel een annulatieberoep mogelijk tegen de genomen beslissing zonder dat er enige instantie is die ten gronde de beslissing kan herbekijken. Daarbij komt nog het feit dat de gevolgen van een dergelijke beslissing een enorme impact hebben op het leven van de betrokkene.

De motivering moet in rechte en in feite evenredig zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing motiveert op geen enkele wijze waarom verzoeker hoogdringend het land moet verlaten.

Er is geen enkele motivering waarom verzoeker wordt aangehouden en naar de grens wordt teruggeleid.

Aangezien de bestreden beslissing verregaande gevolgen heeft voor verzoeker dient de motivering consistent en volledig te zijn. In voorliggende zaak kan de motivering van de beslissing, gelet op het gegeven dat deze beslissing verzoeker niet toelaat volledig kennis te krijgen van de determinerende motieven, niet als afdoend beschouwd worden.

Ook de materiële motiveringsplicht is dus geschonden.

Derde onderdeel

De Staatssecretaris voor Asiel- en Migratiebeleid moet zoals elke administratieve overheid het zorgvuldigheidsbeginsel in acht nemen. Hij moet een volledig en ernstig onderzoek voeren voordat hij iemand op zo'n korte termijn het land uitzet. Hij moet met andere woorden handelen zoals een normaal voorzichtig en vooruitziende overheidsinstantie.

De Staatssecretaris heeft hierin gefaald -of heeft minstens een manifeste beoordelingsfout gemaakt.

De beslissing is op zijn minst kennelijk onredelijk te noemen, gelet op de enorme impact die de beslissing heeft op het leven van verzoeker.

De bestreden beslissing houdt namelijk geen rekening met het gezinsleven van verzoeker.”

4.2. Verweerder repliceert als volgt:

“In een eerste onderdeel beweert verzoeker dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met het familieleven en aanstaande huwelijk van verzoeker. Verzoeker beweert dat dit een schending uitmaakt van art. 8 EVRM en art. 12 EVRM.

Verzoeker slaagt er echter geenszins in aan te tonen dat de bestreden beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM of nog van art. 12 EVRM.

Vooreerst merkt de verwerende partij op dat verzoeker niet heeft aangetoond een beschermenswaardig gezinsleven of een beschermenswaardige relatie te onderhouden in België.

Voor het eerst maakt verzoeker melding van een beweerd duurzame relatie met mevr. [K. W.]. Verzoeker legt ter ondersteuning van zijn beweringen slechts vier verklaringen voor, opgesteld door mevr. [K. W.] (de beweerde partner) en door kennissen. Deze verklaringen hebben een gesolliciteerd karakter en werden opgesteld in tempore suspectu. Deze verklaringen kunnen niet op hun feitelijke worden getoetst en worden verder ook door geen enkel objectief stuk ondersteund.

Uit niets blijkt dat verzoeker en mevr. [W.] elkaar geruime tijd kennen.

Rekening houdend met het feit dat verzoeker beweert dat deze relatie reeds twee jaar gaande is, is het volkomen ongeloofwaardig dat verzoeker slechts dermate karige ‘bewijzen’ kan voorleggen en dat hij nooit eerder melding zou hebben gemaakt van deze relatie ten overstaan van de gemachtigde.

Verzoeker kan ook niet aan de gemachtigde verwijten dit ‘familieleven’ niet in ogenschouw te hebben genomen bij het nemen van de bestreden beslissing.

Daarbij kan ook worden opgemerkt dat verzoeker in het kader van de door hem ingestelde schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid nog (op ongestaafde wijze) voorhield dat mevr. [W.] zwanger zou zijn van hem. In het kader van onderhavige annulatieprocedure is daar plots geen sprake meer van, wat enkel bij draagt tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas.

Terecht oordeelde Uw Raad reeds in het kader van de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid die door verzoeker werd ingesteld tegen dezelfde beslissing:

“Ten tijde van zijn asielaanvraag maakte verzoeker gewag van een relatie met een Buthanees meisje, die zwanger was van hem en waarmee hij in 2003 in het huwelijk zou zijn getreden. Hij herhaalde dit feitelijk gegeven naar aanleiding van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in 2009.

Voor het eerst in zijn verzoekschrift maakt verzoeker melding van een beweerde duurzame relatie met mevrouw [K. W.], die zwanger zou zijn. Ter ondersteuning van zijn bewering legt verzoeker twee verklaringen neer, met name één opgesteld door mevrouw [K. W.] en één verklaring opgesteld door een vriendin. Verder liggen geen bewijzen voor van de beweerde relatie. Verzoeker brengt geen enkel stuk aan waaruit zou blijken dat hij samenwoont met mevrouw [W.] of stukken waaruit zou blijken dat zij elkaar al geruime tijd kennen. Er worden ook geen gedateerde foto's aangebracht waaruit eventueel zou kunnen afgeleid worden dat ze elkaar al geruime tijd kennen en evenmin wordt een zwangerschapsattest aangebracht. De verklaring van de advocaat van verzoeker dat de zwangerschap nog zeer pril is, kan niet worden aangenomen voor het feit dat geen zwangerschapsattest werd aangebracht aangezien een zwangerschap reeds zeer vroeg via een bloedonderzoek kan worden aangetoond.

Rekening houdend met het feit dat verzoeker beweert dat deze relatie reeds twee jaar gaande is kan van verzoeker verwacht worden dat hij in staat is meer bewijzen voor te leggen dan de twee verklaringen die nu voorliggen. Tevens dient te worden vastgesteld dat verzoeker met geen woord rept over het huwelijk dat hij eerder zou zijn aangegaan. Met zijn betoog en de twee verklaringen die verzoeker bijbrengt maakt hij in deze stand van het geding niet aannemelijk dat er sprake zou zijn van een gezin in de zin van artikel 8 van het EVRM. Minstens dient te worden vastgesteld dat geen enkel stuk van het administratief dossier ook maar enige indicatie bevatte van een gezinsleven, zodat het de verweerder niet ten kwade kan worden geduld met dit vermeende gezinsleven geen rekening te hebben gehouden op het ogenblik van het nemen van het bevel. De Raad kan bij de beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing enkel rekening houden met de elementen die toen aan het

bestuur bekend waren aangezien de Raad zich bij de wettigheidscontrole van de bestreden beslissing dient te plaatsen op het ogenblik van de beoordeling.”

Nog los van de vaststelling dat art. 8 EVRM geen motiveringsplicht bevat en dat verzoeker er niet in slaagt het beweerde gezinsleven aan te tonen, laat de verwerende partij gelden dat verzoeker zijn relatie immers niet aan de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding had ter kennis gebracht. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007). In verzoekers middel is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

De verwerende partij laat verder gelden dat in casu geen redelijkheidstoetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft verzoeker voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Ter zake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet- onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. ”

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont verzoeker niet aan dat hij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Volledigheidshalve benadrukt de verwerende partij nogmaals dat het EHRM reeds oordeelde dat uit art. 8 EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat grondgebied vermag te verblijven (cf. VAN DE PUTTE, M., “Straatsburg gaat vreemd. De vreemdeling in de jurisprudentie van de Straatburgse organen ”, T.V.R. 1994,(3), 12).

Het is de verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen.

Verder laat de verwerende partij gelden dat er reeds werd geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Ook de schending van art. 12 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Art. 12 EVRM bepaalt:

“Mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten die de uitoefening van dit recht beheersen.”

Ter ondersteuning van zijn middel beweert verzoeker dat hem het recht om te huwen wordt ontzegd.

De verwerende partij laat gelden dat verzoeker voor het eerst melding maakt van zijn beweerd voornemen om te huwen na het nemen van de bestreden beslissing, in het kader van de schorsings-procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Dit voornemen was niet aan de gemachtigde ter kennis gebracht op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat deze hiermee geen rekening heeft kunnen houden, en dit nog los van de vragen die kunnen worden gesteld bij de ernst van dit voornemen (zie supra).

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

In verzoekers middel is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Bovendien betreft de bestreden beslissing geen weigering om te huwen, zodat zij ook niet ernstig met art. 12 EVRM in verband kan worden gebracht.

Terwijl volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State het recht om te huwen, vervat in het art. 12 EVRM, geen beletsel kan vormen voor een maatregel tot verwijdering van een vreemdeling die hier illegaal verblijft (R.v.St. nr. 39.756 dd. 19.06.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

“Voor zoverre verzoeker stelt dat een vreemdeling zonder verblijfsrecht die wil huwen met iemand met legaal verblijf in België niet mag worden uitgewezen, dient de Raad vooreerst vast te stellen dat dit gegeven nog niet voorhanden was ten tijde van het nemen van het bestreden bevel, zodat het de administratie niet ten kwade kan worden geduid hier geen rekening mee te hebben gehouden. Voorts heeft dit gegeven enkel betrekking op de tenuitvoerlegging van het bestreden bevel, doch tast het geenszins de wettigheid aan van dit bevel. Een schending van artikel 12 EVRM of artikel 23 BUPO wordt niet aangetoond. ”

Verzoeker kan dit niet ernstig betwisten.

Verzoeker kan, gelet op het voorgaande, dan ook niet ernstig voorhouden dat zijn recht om te huwen werd geschonden.

In een tweede onderdeel beweert verzoeker dat de bestreden beslissing haar onderliggende motieven niet zou weergeven.

Betreffende de vermeende schending van art. 1, 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62 Vreemdelingenwet, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verzoeker kan ook niet ernstig voorhouden dat het hem niet duidelijk zou zijn waarom hij hoogdringend het Rijk dient te verlaten, met vasthouding en terugleiding.

De verwerende partij herhaalt hieromtrent vooreerst dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is kennis te nemen van verzoekers kritiek in zoverre deze betrekking heeft op de beslissing tot vasthouding.

Daarenboven werden de motieven van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding wel degelijk expliciet opgenomen in de bestreden beslissing:

[...]

Er dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegte van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

In een derde onderdeel beweert verzoeker dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding onredelijk en onzorgvuldig zou hebben opgetreden doordat de beslissing een enorme impact heeft op verzoeker, waarbij geen rekening werd gehouden met zijn gezinsleven alhier.

Verwerende partij merkt vooreerst op dat het redelijkheidsbeginsel de overheid verbiedt om kennelijk onredelijk te handelen wanneer zij over enige appreciatieruimte beschikt (J. DE STAERCCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap.

Beginselen van de openbare dienst, Brugge, Vanden Broele, 2002, nr. 56), en dat het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat moet worden nagegaan of de bij de taakvervulling betrokken belangen niet onnodig geschaad worden en dat de overheid met zorgvuldigheid haar beslissingen moet voorbereiden en uitvoeren (J. DE STAERCCKE, nr. 21).

De verwerende partij stelt vast dat verzoeker de opgeworpen schendingen verbindt aan de bewering dat geen rekening zou zijn gehouden met zijn gezinsleven alhier.

Dit gezinsleven was echter niet aan de gemachtigde ter kennis gebracht op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat deze geen rekening heeft kunnen houden met de beweerde relatie van verzoeker.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

In verzoekers middel is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Bovendien slaagt verzoeker er überhaupt niet in aan te tonen dat hij in het Rijk een gezin heeft of nog dat hierdoor de geldende binnenkomst- en verblijfsvoorwaarden niet zouden moeten worden gerespecteerd.

Waar de verzoekende partij - op ongemotiveerde wijze - de schending aanvoert van het beginsel van de fair play, houdt dit beginsel in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een

besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen. (R.v.V. nr. 53 042 van 14 december 2010)

In casu maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat dit niet het geval geweest is bij het nemen van de bestreden beslissing.

“Aangezien verzoekster niet aantoont dat het bestuur oneerlijke middelen gebruikte, zoals het achterhouden van gegevens, verdragingsmanoeuvres of overdreven spoed en verzoekster wel degelijk de kans had om haar verblijfssituatie te verduidelijken [...], kan evenmin een schending van het fair play-beginsel vastgesteld worden.” (R.v.V. nr. 68 684 van 18 oktober 2011)

“Het beginsel van de fair play is maar geschonden indien er in hoofde van de overheid sprake is van opzet, kwade trouw of moedwilligheid.” (R.V.S. nr. 177.513 dd. 03.12.2007)

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoeker bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod diende te worden gegeven.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting of het redelijkheidsbeginsel waarvan verzoeker de schending aanvoert.

Terwijl er ook geen sprake is van een ‘manifeste beoordelingsfout’.”

4.3.1. De Raad dient in verband met de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM op te merken dat verzoeker in gebreke blijft aannemelijk te maken dat de relatie die hij zou hebben met juffrouw K. W. voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied van deze verdragsbepaling te vallen. De door verzoeker aangebrachte stukken – een aantal gesolliciteerde verklaringen van vrienden en kennissen, een foto en een factuur die gericht is aan verzoeker en werd verzonden naar het adres van juffrouw K. W. – geven hieromtrent immers geen volledig uitsluitel. De Raad merkt bovendien op dat verzoeker blijkbaar verkiest de precieze aard van zijn relaties anders te omschrijven naargelang de omstandigheden. Zo stelde hij tijdens de behandeling van zijn asielaanvraag in zijn land van herkomst gehuwd te zijn, maar omschrijft hij de vrouw waarvan hij voorheen stelde dat het zijn echtgenote was in zijn verzoekschrift als een vriendin.

Zelfs indien evenwel zou dienen te worden verondersteld dat verzoeker effectief een gezinsleven heeft met juffrouw K. W., dan nog moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoeker enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt. Verzoeker toont ook geenszins aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst of elders. In dit verband moet trouwens worden opgemerkt dat uit de door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde stukken, en meer specifiek uit de kopie van de F-kaart van juffrouw K. W., blijkt dat zij een Nepalees onderdaan is en dat uit het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt dat verzoeker de Nepalese taal machtig is en hij tijdens de behandeling van zijn asielaanvraag gebruik maakte van deze taal. Ten overvloede moet worden benadrukt dat verzoeker op 16 april 2003 reeds een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend en dit bevel uitvoerbaar werd nadat de adjunct-commissaris het beroep tegen deze beslissing had verworpen. Verzoeker wist derhalve dat hij niet in België kon blijven en behoorde te weten dat het eventueel opstarten van een relatie met een in België verblijvende vrouw geen directe gevolgen zou hebben voor zijn verblijfsrechtelijke toestand (cf. EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk). Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoeker of dat op verweerder enige positieve verplichting zou rusten om verzoeker toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied. Nu geen schending kan worden vastgesteld van artikel 8, eerste lid van het EVRM diende verweerder geen toetsing door te voeren aan het tweede lid van deze verdragsbepaling.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.3.2. Voorts moet worden benadrukt dat artikel 12 van het EVRM slechts een bescherming tegen uitwijzing biedt wanneer concrete huwelijksplannen kunnen worden aangetoond en wanneer deze redelijkerwijze niet in het buitenland kunnen worden gerealiseerd (cf. ECRM, 12 juli 1976, nr. 7175/75, X./Duitsland). Verzoeker brengt geen elementen aan die toelaten te besluiten dat hij reeds formele stappen ondernam om effectief in het huwelijk te treden met juffrouw K. W. en brengt ook geen gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het niet mogelijk zou zijn om eventuele huwelijksplannen te verwezenlijken in zijn land van herkomst of in het land van herkomst van de vrouw van wie hij beweert dat zij zijn vriendin is.

4.3.3. Nu geen kennelijke wanverhouding wordt aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.3.4. Waar verzoeker in een tweede onderdeel van zijn middel de schending aanvoert van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991, kan het volstaan op te merken dat dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

De bewering van verzoeker dat in de bestreden beslissing niet wordt uiteengezet waarom hij *“hoogdringend het land moet verlaten”* en waarom hij *“naar de grens wordt teruggeleid”* mist feitelijke grondslag. In de bestreden beslissing wordt immers duidelijk gemotiveerd dat verzoeker het land moet verlaten omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, dat er een risico bestaat dat hij zal onderduiken en dat hij niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven.

4.3.5. Verzoeker houdt zowel in het tweede als in het derde onderdeel van zijn middel nog voor dat verweerder een manifeste beoordelingsfout heeft begaan door de bestreden beslissing te nemen terwijl hij een relatie onderhoudt met een in België verblijvende vrouw. Het loutere feit dat verzoeker een vriendin zou hebben in België impliceert evenwel geenszins dat hij niet zou zijn onderworpen aan de bepalingen van de Vreemdelingenwet en dat het verweerder niet zou zijn toegestaan om bij een manifeste miskenning van de verblijfswetgeving de door de wetgever voorziene maatregelen te nemen.

De beschouwingen van verzoeker laten geenszins toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

4.3.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

4.3.7. Verzoeker toont ook niet aan dat verweerder oneerlijke middelen – zoals het achterhouden van gegevens, het voorzien van verdragingsmanoeuvres of het ageren met een overdreven spoed – heeft aangewend, zodat ook geen schending van de regels van de fair play kan worden vastgesteld.

Verzoeker die reeds jaren illegaal in het Rijk verblijft en aan wie bovendien de mogelijkheid gegeven werd om een asielaanvraag en een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd in te dienen kan ook niet voorhouden dat hij niet de kans kreeg om zijn situatie toe te lichten. Verzoeker maakt daarenboven niet aannemelijk dat de in voorliggende zaak bestreden beslissing hem enige schade toebrengt.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK